Літо бабине, бабине літо…
Серце чує осінні путі…
Хтось заплутав зажурені віти
в павутиння нитки золоті.

Листя слухає вітру зітхання
і згортає свої прапори.
На покірну красу умирання
сонце дивиться сумно згори…

В'януть, в'януть вуста пурпурові…
Але радість і в осені є!
В золоте павутиння любові
ти заплутала серце моє.

1956